

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Imod den lille Anklager, det er Prof. H. C. Ørsted, med Beviis for at Schellings Philosophie er uchristelig, ugudelig og løgnagtig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 81. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_248-txt-shoot-idm1830.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Var nu Schellings Philosophie af samme Slags da veed jeg ei, hvi en Christen skulde egenlig gaae i Marken mod den, især, da den hidindtil har kundgjort sig for det meste saa indhyllet, at den større Deel selv af de Boglærde kun har et meget dunkelt Begreb om dens Aasyn, end sige om dens Indvortes. Nu er det derimod langt anderledes, den staaer ingenlunde i Modsætning til Tidsalderen, men i Forbund med den, og, saasnart de ret lærde at kiende hinanden, maatte de blive uadskillelige Venner. Den har alle de Egenskaber som en ugudelig Tid kan ønske hos sin aandelige Lov: den fritager fra al Frygt for Gud og Evighed, al Bekymring for Sjælen, al egenlig Dydskamp; den peger paa en Statsindretning, hvori Enhver er saa fri, som han er klog, og hvor der synes sørget for, at indskrænkede Hoveder og Folkemasser ei skal med Selvklogskab forstyrre den aandelige Syssel, og ei ved tøileløse Udsvævelser fortære den indvortes Kraft; Følger af den saakaldte filosofiske Oplysning, Tidens Krønike maae indskyde alle noget klarøiede Aander Rædsel for. Den vil ikke undertrykke eller afsjæle Noget, men kun indaande Alt sit styrende Princip, der skal kunne lydes frivillig af hver Aand der indseer Aanderigets Tarv, og burde lydes 82blindt af de Blinde, der ei have Forstand paa deres eget Bedste. Poesien indrømmes et grændseløst Spillerum, og anvises Prophetiens Værdighed, som Verdensaandens Ahnelse af sin Udvikling og af Saligheden som er i det Ideale. Historiens Beskuelse vinder høieste Grad af Interesse, selv med en overfladelig Kundskab om dens Optrin, thi Historien er det Objectives, Virkelighedens Epos, der med en gaadefuld Spaadom, den poetiskmythiske Alder i Spidsen, afbilder Aandens Bedrift og gradvise Udvikling til det Legemliges Herre, Aandens Forklaring. Physiken i vidtløftig Forstand, som Videnskaben om det Synlige i sin Legemlighed, synes vel at maatte tabe sin Betydning og Interesse, naar Legemligheden kun betragtes som et Fængsel, men det synes kun saa, thi da den har samme Virkelighed som Aandens Tilværelse i den, har det høi Interesse at beskue den i sin vældige og dog forgiæves Kamp mod den sig løsrivende Aand, der staaer som Laocoon omsnoet af Slanger, men seirende i Slægten skiøndt den ligesom undertvinges i den Enkelte, og Alt ordner sig til det store Verdensdrama, der sammensmeltes med Historiens Epos. Vil Man endnu give Naturen en høiere og evig Betydning, da betragte Man den, som Sch. ogsaa i Bogen om Philosophie og Religion, som en Ruin af en høiere Organisation, der engang i Aandens Frihed skal udløses af Endeligheds og Forkrænkeligheds Baand, Noget Man endog nødes til, ved at betragte 83Sporene af en herligere Verdens Skikkelse og ved at betænke at Legemligheden i sig selv intet Baand er, men kun Aandens straalende Klædebon, Skiønheden, *Lyset* selv, der kun i sin bundne Tilstand vorder et Baand, der løsere omslynger Himmelaanderne i deres lyse Boliger og store Kredsløb, fastere Aanderne paa den mørke Jord.